

a cau d'ull

Sant Feliu dels tres estels

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

La plana d'Hostoles apareix darrere d'una garrotxa del Collsacabra, com un mantell allargat sota el santuari de la Mare de Déu de la Font de la Salut. És un paisatge entintat perennement amb els colors caducifolis de bedolls, roures i faigs. Al fons del fons hi brilla el Brugent, un riu volcànic, afluent del Ter, que desprèn rars reflexos del mateix color rosa violaci de la lepidolita. A

l'esquerra hi ha el bullici de les Planes i més enllà la dolçor d'Amer, i a la dreta la resplendor il·lustre i policroma de la Vall d'en Bas i de les Preses, i el bullici d'Olot, sense més adjectius. L'altre costat del gran comellar queda acotat pels cingles de Sant Roc i la serra del Corb.

Les robustes xemeneies de les cases del poble, i dels grans casals tancats amb forrellat, teixeixen lèngüids fils

de fum, que floten entre el campanar de l'església i la plaça del Firal, entre la capella de Sant Sebastià i la caseta del peó caminer, i s'enfilen pel camí del cementiri, tal com acaba fent gairebé tothom. Els vehicles pugen i baixen incessantment per la carretera d'Olot, alguns es paren a Ca la Matilde, altres s'acosten fins a la Fonda Finet, seguint el rastre d'ancestrals olors d'escudella o de sofregit.

>> *Santuari de la Mare de Déu de la Font de la Salut.*

>> Rentant al safareig de Sant Sebastià.

>> En primer terme, el campanar de la capella de Sant Sebastià; al fons, l'església, i a dalt, el santuari de la Salut.

>> Les cases del carrer de Sant Sebastià, vora el Brugent.

En el cor de la Marbolenyà, aigua amunt de la vila, es dibuixen discretament —entre venerables xiprers— els vetusts merlets de l'església de Sant Iscle —i de Santa Victòria— de Colltort i el penell arrissat de Sant Miquel de Pineda. Amb una mica d'imaginació es poden sentir encara els compasos de totes les sardanes ballades a les esplanades dels veïnats, amb una alegria ara ja desapareguda, entre el bellugueig de les trenes de les noies, el dringueig de la xavalla a les butxaques dels nois i el remugueig de la vaca esperant l'hora de la muniyda.

Els santfeliuencs són, de mena, gent esforçada i treballadora, que ha trescat sempre pels camins més empedrats de la història, doblegant l'es-

quena cada dia i estirant la mula quan ha calgut, i sempre exhibint el posat somiador i adust de la gent de muntanya. Són fills d'una terra humil, però humida i esponjosa, i se saben hereus d'una nissaga llegendària. Diuen que, desafiant els límits que imposa la realitat, un dia van voler pescar la lluna amb un cove a les aigües del Brugent, però la lluna, fins ara, encara no s'ha deixat.

Ara, quan ja ho donem gairebé tot per descomptat i moltes tradicions han quedat enterrades sota la cendra del progrés i el fang de la globalització, ells continuen sortint els dies de festa grossa per ballar al voltant de la Mullassa i els cavallets, i encara recorden, quan cal, algunes de les cançons que

cantava la gent del poble a la vora del foc durant les llargues vesprades d'hivern, mentre el més vell de la casa dirigia el càntic amb els *amolls*.

L'escut de la vila ostenta tres estrelles blanques sobre fons blau i les quatre barres que la identifiquen com a batllia reial. De lluny, la bandera recorda la senyera estelada dels que volen un país millor. Probablement per aquesta raó ells l'ostenten sovint amb el doble o triple orgull de ser catalans, garrotxins i pescallunes, i quan algú els recrimina el seu pòsit de somiadors, canten amb una desafiant barreja de candor, orgull i fúria: «Mullassa verda, lleganyosa, *maaal* d'ulls, seca de ràbia, farta de criar, cul de perola, nas de cirera, ves-te'n a dormir!».

>> Els cavallets de la Festa Major guardats a la capella del Roser.

>> L'ensenyà del poble amb els tres estels.

>> Jugant a cartes al bar del Firal.

>> Estàtua del Pescallunes.

>> Església de Sant Iscle de Colltort.